

У ОДБОРНИЧКОЈ ЧЕТИ

Пошто су једашице Ужмчког партизанског одреда ослободиле Ужице 24. септембра 1941. године, одмах сам им се прикључио. Како сам по занимању био месар, то су ме одредили да радим у општинској кланици, која се налазила преко пута железничке ложионице, идући у Велики парк. Често сам одлазио у круг артиљеријоке касарне где сам се старао око опреме кола, коња и слао их на терен по указаној потреби.

Налазио сам се у Градској чети, која се једно време звала Пољска чета, а касније Одборничка чета. Она је била смештена у згради Гимназије. Борци ове чете често су били на стражи на периферији града, затим у заседама, одлазили у села са члановима појединих комишја које су вршиле откуп разних пољопривредних производа, житарица, кромпира итд. Оддазили смо у села и ради конфискације имовине народних непријатеља.

Једно време, чини ми се око петнаестак дана, већина чете је била смештена у кафани у Ади. За то време поједини борци, или групе бораца, слали су на извршење појединих задатака, као на пример, држање страже на улазима у град, разне заседе, итд. Једном приликом одвојено је око 20 бораца, који су отишли на Бијело Брдо да помоћу Трећој ужичкој чети, која се борила против Талијана.

У чети су повремено одржавана политичка предавања. Међу предавачима су били: Мишо Ковачевић, секретар Народноослободилачког одбора; Витомир Чворовић, Вукола Дабић, командант места, Добро Оимић и други.

За време прославе 24-годишњице октобарске револуције у војној паради партизанских јединица учествовала је и наша Одборничка чета.

Командир Одборничке чете био је Јанко Томановић — Пуста, кафеџија из Ужица, иначе родом из Дубокот. Комесар чете био је Радисав Пауновић, сарач из Ужица.

Колико се сећам, у Одборничкој чети су били: Драги Пецовић, бравар; Живко Вилогјевић, сарач; Јово Анђелковић, берберин; Јово Росић, берберин; Раде Вукадиновић, пекар; Стојко Прљевић, келнер; Мишо Јовановић, кафеџија; Раденко Станимировић, пекар; Сретен Николић Зунзо, свирач; Драги Романовић,

штампар; Момо Тасић, ученик гимназије; Јово Војиновић, пекар; Драго Прљевић из Љубања; Михаило Пашић, кафеџија; Драги Божанић, трговац, и други.

Ноједини борци Одборничке чете су по формирању занатских р. ионица прешли у састав Радничког батаљона Ужичког партизанског одреда.

Остао ми је у сећању један детаљ када је дошло до пуцњаве између једне групе бораца Одборничке чете и друге групе партизана из Културно-уметничке чете. Наиме, нас осам бораца из Одборничке чете налазили смо се у кафани Драгог Николића Чокаре на Забучју. Било је негде око 23 часа. Кроз прозор омо приметили да је прошло једно лице са ратном спремом. Помислили смо да су то четници. Брзо смо отворили прозор и осули паљбу из пушака у правцу којим се кретала непозната група људи. Они су одвратили пушчаном паљбом и изрешетали врата кафане. После тога група је отишла према Куки, у правцу града.

На спрату кафане налазио се Душан Николић, који нам је викнуо:

— Не пуцајте! То су партизани!

*~Из мрака се појавила група партизана и дошла у кафану. Испоставило се да су то били борци Културно-уметничке чете, који су пошли да држе заседу не знајући да смо ми раније послали на исти задатак. Тада смо сазнали да је у тој пуцњави био лакше рањен Миле Бркић, молер, борац Културно-уметничке чете.

Милош ПОПОВИЋ